

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrtletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VII.

Dunaj, 13. julija 1927.

Št. 28.

Kmetijski težavni položaj.

V carinskem odseku je govoril veččak Streruwitz resne besede o kmetijstvu in produkciji sploh ter dokazoval, kako je treba tudi kmetu pomagati s primerno carino, da dobi za svoj pridelek vsaj tisto, kar stane delo njega. Drugi so svetovali, naj se kmet tehnično dvigne, da bo več pridelal, pa ne bo treba cene žita in moke povišavati. Streruwitz odgovarja, kar ve vsak praktični gospodar, da se tehnični napredek more doseči le po dolgem trudu. In treba bi bilo za ta napredek veliko kapitala, ki je predrag; kmet bi se zadolžil, pomagalo bi se mu prav nič. V posestvo se more investirati, če zemlja daje 4% dobička, kapital pa bi se dobil za 3%. Ako pa zemlja daje 2% koristi, izposojila pa se obrestujejo s 7, si z izposojilom kmet dene vrv okoli svojega vratu. Zelo spretni in pridni gospodarji so prišli tako ob vse.

Ljudstvu v Avstriji se mora očitati, da je preveč dobička željno. Ko je obrestna mera padla pod 8, so se začeli ljudje vznemirjati, pa so iskali, kje bi se dobilo več? Tako je prišlo, da ni bilo uspeha z zadolžnicami hipotečnih bank. Kdor ima kaj naložiti, išče druge priložnosti, o katerih misli, da bo več dobička.

Kmetijski pridelki so na vsem svetu v razmerju z drugim blagom izgubili na svoji vrednosti. Tudi kmet ima pravico do pravične plače, a se mu je ne pusti.

V Avstriji živi vsaj 50% ljudi ob poljedelstvu, ako se h kmetu štejejo še vsi trgovci in obrtniki, ki od kmeta žive. Izključeno je pa, da bi mogli v Avstriji kruh pridelavati tako po ceni kakor n. pr. v Rumuniji. V nobeni deželi se ne more od kakega stanu zahtevati, da pro-

ducira blago pol dražje nego se dobi pri sosedu. Ako torej hočemo, da se doma pridelava kaj kruha in to moramo hoteti, ker sicer polovica ljudstva ne bo več imela zaslужka, moramo to produkcijo braniti. V vseh državah se je pridelavanje kruha zelo skrčilo; če sami ne bomo pridelali, bo zdaj morebiti sosed kruh še poceni ponujal, pozneje pa nam diktiral neznosne cene. Agrarna reforma na Češkem se je ponesrečila, Galicija je pred vojno izvažala, zdaj uvažava. Italija se trudi z vsemi sredstvi, dvigniti pridelavanje kruha, da bo manj treba uvažati živil. Italijani imajo cvetočo industrijo, ali nihče se ne pritožuje, da se tovarnam podražuje kruh, ko je tam carina na moko trikrat tako visoka kakor v Avstriji.

1. Gospodarski položaj kmetov je postal neznošen.

2. Ljudstvo potrebuje veliko živil in jih uvažava.

3. Pridelovanje bi se lahko dvignilo: Ako se to uvažuje, se mora reči, da moramo kmetu pustiti za pridelek pravično ceno, zlasti če se od njega zahteva še naprej novih socialnih uredb, ki stanejo denarja.

Pred par meseci se je poročalo, da je Kanada dovolila svojim farmerjem znatna doplačila za žito, ki ga izvažajo. Tako bi bilo mogoče, da ameriški farmer v Evropi prodaja žito pod svojo domačo ceno. Pred 30 leti smo iz Avstrije tako izvažali sladkor na Angleško; sladkor je stal tu doma 30 krajcarjev, na Angleškem pa 12! Ta trgovina se imenuje „dumping“-trgovina. Streruwitz predlaga: ako kedo pri nas prodaja blago očitvidno pod ceno, naj se vlada pooblasti, predlagati glavnemu odboru državnega zbora za 12 mesecev takšno cari-

no, ki ceno pravično izenači. Trgovske pogodbe pa te določbe ne smejo odpravljati.

V letih 1924—1926 smo v Avstrijo za 3492 šilingov blaga več kupili nego prodali. Živil smo kupili leta 1924 za 1174 milij., leta 1926 za 1038 milij., surovin leta 1924 za 737 milij., leta 1926 za 559 milij. Ali izgotovljenega blaga (Fertigwaren) smo kupili l. 1924 za 298 milij., l. 1925 za 499 milij., l. 1926 za 342 milij. Cena se je 1926 znižala, ker je bombaževina postala cenejša, potem pa že več ni bilo denarja, da bi se bilo moglo kaj kupiti. Silno raste uvoz južnega sadja in svile, in to se ne da v tako siromašni državi nikakor opravičiti. To je znak, da mladina v mestih, zlasti ženske, zapravljajo v grdi meri narodno premoženje in je iz tega lahko posneti, da država takega nepotrebne uvoza dosti ne brani. Smešno je trditi, da je kruh drag, ne kruh, tiste cunje so drage, za katere mečejo mestne ženske svoj denar čez meje.

Zelo zanimivi in pomenljivi so tudi podatki, ki jih je podajal zborovanju bivši poljedelski minister Buchinger: Za kmečke pridelke se je v primeri z letom 1913 dobilo 1925—26: v Nemčiji 120%, v Avstriji 108%, v Ogrski 105%, v Jugoslaviji 124%. To se pravi, v Nemčiji je kmet dobil 20% več kakor pred vojno, v Avstriji samo 8%, v Jugoslaviji 24%, obratni stroški pa so se tako pomnožili, da so zdaj v Avstriji samo z 78% kriti, v Nemčiji so razmere boljše in so kriti vsaj s 97%, torej je tudi kmet v Nemčiji pasiven. Cena kmečkih potrebščin se je v Avstriji proti l. 1913 zvišala na 136%, to se pravi, lete potrebščine so za 36% dražje. Plača poslov in kmečkih delavcev se je v Avstriji zvišala po vojni za 36%, v Nem-

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Kapelški punt.

(Nadaljevanje.)

Tam je bila zopet velika gruča ljudi, zamazan možakar ves črn v oči je pekel kostanje ter hvalil svoje blago. Celi venec pečnega kostanja je viselo na stojalu, poželjivo so gledali otroci in prosili svoje starše ali dobre sorodnike, da bi jim kupili venec takega kostanja ali pa fig in rožičev, ki jih je prodajal bližnji kramar Habnar.

Tu je zopet mož, ki ima v kletki kanarčke, baje prinašajo srečo. Za dva krajcarja potegne kanarček iz koritca listič, na katerem je številka, ki se mora staviti v loteriji in gotovo je, da pridejo pri prihodnjem srečkanju vse rdeče in denarja je dovolj. Zviti lastnik takih vedeževalcev si misli: Tačas, ko do tega pride, sem že čez vse gore, denar je pa le varno v žepu, nič ne zadene, ne bo letel za mano.

Ribničani tudi niso manjkali s svojo suho robo, ponujali so ženskam različno blago, ki se rabi v kuhinji.

In tako je bilo vse naprodaj, kar si je človek želel od najpotrebnejšega pa do nepotrebne, še kresilno gobo je prodajal Štokov Tomej, ker tudi to se rabi za vžiganje na ognjišču, posebno pa so to rabili stari tobakarji, ki brez gobe, kresilnega noža in kamna niso mogli živeti.

Množica ljudi se je pomikala počasi gori in dol, vsak si je hotel pogledati razloženo

blago. Če je bilo življenje živahno že na trgu, je bilo še bolj živahno po gostilnah. Povsod je bilo vse nabito polno, vsaki je prišel od daleč, je hotel zadostiti svojim telesnim potrebam. Pri Koceljnu so se zbrali odlični kmetje, mogočni Jezerjani, Štular, Mlinar, Roblek, Makek, Anko, ki so napravili dobro kupčijo z ovcami, a nakupili za ta denar marsikaj, kar bo delalo veselje domačim. Še na kavo se ni pozabilo, ki se bo srebala v najožjem krogu, če drugače ne, pa v kleti, da hlapci in dekletke kaj takega ne ovohajo.

Iz Kort je prišel bogati Pristovnik, ki je sedel za široko mizo. Bil je dobre volje, prodal je lepo število koz, zato je rad požvenketal s srebrnim denarjem in naročil marsikateri bokal. In hvalili so ga vsi, češ, kako imeniten gospodar je in bogat, in to mu je prijalo. In vedno več pivcev je imel okoli sebe, ki so radi pili zastonj.

V drugi sobi so sedeli Tomaž Vegl iz Lobnika, ki je bil tedaj župan za belski okraj. Bil je mož močne postave, resnega, odločnega obnašanja, da je imel pred njim spoštovanje vsak, kdor ga je poznal. Bil je brihtne glave in znal brati in pisati, imel je odkrito obnašanje in tudi pred gosposko se ni ustrašil, ampak povedal vsakemu svoje pravo mnenje. Zato pa so mu tudi vsi zaupali in njegov nasvet je bil odločilen. Že več let je županoval in vodil ta posel v občno zadovoljnost. Bil je najbolj ugleđen izmed vseh kmetov in tudi župnik Prunner ga je tako spoštoval, da ni začel z božjim opravilom, dokler ni prijezdil Vegl, kakor je imel navado, v trg.

Poleg njega sta sedela Pankracij Sadovnik iz Remšenika in Jurij Pavlič iz Bele, ki sta bila tedaj cerkvena ključarja in ne malo ponosna na to službo. Že od leta 1690 niso več volili cerkvenih ključarjev iz sredine tržanov, ampak samo iz sredine kmetov belsega okraja in ta okraj je bil velik in mnogo jih je bilo, ki bi radi imeli to čast, a le dva sta bila izvoljena.

K tem kmetom so prisedli tržani svečar Karol Podgornik, ki je imel navado, da je šel dopoldne na malo južino k sosedu ali Bošteju ali pa h Koceljnu. Istočasno so prišli usnjari Ivan Fleischhaker, mizar Jakob Bicajnar in Kriber Matija, po poklicu krojač.

To je bila četveroperesna deteljica, ki je bila vedno skupaj. Dražili so se med seboj in smejali, ko so dogotovili svoje delo. Med njimi pa je hodil gostilničar Nikolaj Kocl, mož precejšnjega obsega in žilavil rok. Velika srebrna verižica je segala čez telovnik, na sredi je visel velik srebrnjak Marije Terezije in srebrni gumbi na telovniku, vsega skupaj dvanajst, so se svetili kakor solnce. Na glavi, ki je kazala sive, bolj redke lase, je nosil zeleno že precej oguljeno čepico. Kocl je veljal za bogataša in je bil tudi najvplivnejši mož v trgu, zato je bil tudi prvi svetovalec in kadar je sodnik Hagen sodil, je sedel poleg njega in odločeval o usodi obtožencev. Zato pa so k njemu prihajali le odlični gostje, ker tam je bil red in kdor je hotel razgrajati, je smuknil kmalu čez stopnice na cesto, da ni vedel, kako bi prej ko mogoče pobral svoje kosti in jo krenil kam drugam, kjer mu ne odkupijo tako hitro korajže.

(Dalje sledi.)

čiji za 20%, v Jugoslaviji in na Ogrskem pa se ni znatno spremenila.

Da se višajo cene kmečkih pridelkov, ni res; Nemčija in Poljska ste imeli lani premalo rži in je letos kupujeta, zato se je rž podražila, drugo je ostalo pri slabi ceni. Kmetje si skušajo pomagati s svojimi zadrugami, ki jih je v Avstriji 2882, ki imajo članov 835.000; torej se lahko reče, da je že vsak kmet član kake zadruge. Zgodilo se je pa na Dunaju, da sta jubilejna bolnišnica in zdravilišče Steinhof zapustila zadružno mlekarino ter naročujeta svoje mleko deloma iz inozemstva, četudi je mleko domače mlekarne izborne kakovosti. Tako se zanaša politika v gospodarstvo in nehamo biti skupna država. Industrija je povečini odvisna od kmetijstva; zato je vsem v prid, ako se kmečke razmere tako uredi, da bo kmet svoje ljudi mogel plačati. Kmetijski obratni računi kažejo, da se zdaj plačuje več kakor pred vojno: za stroje 24%, za umetna gnojila 2%, za krmila 22%, za poslovne plače 25%, za vzdrževanje poslopja pa celo 45% več kakor pred vojno.

POLITIČNI PREGLED

Priključitev. Vsenemški tisk je razburjen, ker je dr. Bauer pisal v neki reviji, da je anšlus v sedanjem položaju srednje Evrope in Nemčije nemogoč in izvedljiv šele po socialni revoluciji, in pravi, da tvori ta izjava veliko nevarnost za anšlus. Dr. Bauer je svojo izjavo pozneje sicer nekoliko omilil, vendar je še velik kamen na poti anšlusa. Za delovanje za anšlus se osobito zanima Francija, ki je pozvala svojega poslanika z Dunaja, da poroča. Francoski listi naglašajo, da se more rešiti to vprašanje šele tedaj, ako dobi Francija zadostna jamstva, kajti priključitveno vprašanje močno ogroža mir v Evropi. Splošno se naglašja, da se mora vprašanje Porenja rešiti sporedno z ureditvijo priključitvenega vprašanja. Politični krogi menijo, da bi se to gibanje še najlažje zatrla na ta način, ako bi Mala antanta in Italija dovolili ostalim nasledstvenim državam bivše Avstro-Ogrske gotove koncesije, posebno glede carin. Francija stoji na stališču, da je Avstrija po gospodarski obnovi zmožna za življenje in da je zato priključitveno gibanje nedopustno.

Jugoslavija. Pogajanja med strankami o volilnih blokih dosedaj niso imela uspeha. Po vesteh sodeč, vlada največja zmešnjava med radikalno stranko, ki se cepi na vse strani. Politično in gospodarsko društvo Nemcev v Sloveniji je sklenilo, da gre v mariborskem okrožju samostojno v skupščinske volitve. Nosilec liste bo dr. Mühlisen. Nemcem v ljubljanskem volilnem okrožju je dana prosta roka. — Jugoslavija odpravi sekvester nad rajhovsko imovino, kar se smatra za prijateljski korak. Zastavno se vrše z Nemčijo trgovinska pogajanja in razprava o političnih vprašanjih stoji v ospredju. Sploh je opazati, kakor je posneti po vsenemških listih, da se javno mnenje približuje Nemčiji. — Na ljubljanskem velesojmu je bila nemška industrija častno zastopana in je žela mnogo priznanja. — Spor z Albanijo je končno zaključen. Albanska vlada je izpustila tolmača Gjuraškoviča in želi obnovo diplomatskih odnosov, vendar ne več dosedanjega poslanika. Ob tej priliki se močno naglašja zahteva po spremembi tiranskega pakta, ki je spraval Albanijo pod italijanski protektorat, ker prej ne bo miru na Balkanu. S samostojno Albanijo bi živela Jugoslavija v najsrčnejših odnosih. Belgijski minister, ki je nasprotnik fašizma, je izjavil, da je bil albansko-jugoslovanski spor le predigra bodoče vojne med Italijo in Jugoslavijo, ki bo izbruhnila predvidoma leta 1929.

Šolska avtonomija. Češkoslov. minister za nauk in ljudsko prosveto dr. Hodža je podal časnikarjem izjavo, da se na podlagi upravne reforme za Slovaško ustanovi lasten deželni šolski svet. V okvirju dež. šol. sveta na Češkem in Moravskem se pa v sporazumu z nemškimi vladnimi strankami uvede za Nemce šolska avtonomija.

Razpust vseh slovenskih društev v Postojni. Na dan 1100 obletnice rojstva slovan-

skega apostola sv. Cirila, dne 5. julija, so italijanske oblasti razpustile vsa slovenska društva v Postojni: telovadno, bralno, pevsko, tamburaško in dramatično društvo. Društveno premoženje je bilo zaplenjeno v prid državne blagajne. Razpust, proti kateremu je pritožba nedopustna, se utemeljuje s tem, da so se skrivali za temi prevratni elementi. Uradni organi so v spremstvu karabinerjev in fašistov nemudoma izvršili odlok, zaplenili premoženje in pečatili prostore, ki bodo, kakor se javno govori, dodeljeni fašistovskim organizacijam. Fašisti naglašajo, da mora iz Postojne izginiti vsaka slovenska beseda ter da ne bodo mirovali prej, predno ne izgine tudi zadnji Slovenec.

DOMAČE NOVICE

Rajhovski žurnalisti na Koroškem. Zadnji čas so se mudili na Koroškem rajhovski časnikarji, ki so imeli priliko spoznati — kakor posnemamo po vsenemških listih —, da živi tukaj od nekdanjega nemško prebivalstva z daleč nazaj segajočo kulturo v mirnem stoletnem sodelovanju s slovenskimi, boljše rečeno z vindišarskimi sodeželani. Z ganotjem so opazovali gostje še obstoječe sledove obrambnih bojev in poslušali povesti iz dobe trpljenja Koroške. Iz ust dr. Herbsta je še zvenela bridkost vsled od vsega vseta zapuščenih pliberških Nemcev, obdanih s Slovenci, ki so morali tedaj težko trpeti in še sedaj gospodarsko, ker jim je odvzeto z novo državno mejo zaledje. Odgovorilo es mu je, da pliberški Nemci niso pozabljivi. V znak naj bo obisk pri rajhovskih naseljenjih južno Pliberka, ki v XX. stoletju vršijo v sredi slovenskega ozemlja težavno kolonizatorsko delo in širijo napredek v gospodarsko nizko stoječem ozemlju. Časnikarji so si ogledali tudi druge dele slovenske Koroške. Pri sprejemu v deželni dvorcu je omenil dr. Lemež, koroški deželni glavar, da so rajhovci začeli ceniti Koroško kot nemško obmejno deželo in obmejni narod šele po obrambnih bojih in spoznavati nje pomen za celotno nemštvo. Medsebojni stiki se od dne do dne bolj množijo. Končal je z željo, da bi kmalu prišel anšlus in da ne bi igrala v šopku, ki se bo predal Nemčiji na poročni dan, tudi Koroška kot skromna cvetlica zadnje vloge.

Požar v Bistrici v Rožu. Po celovških listih posnemamo, da je izbruhnil v soboto dne 9. julija popoldne pri Baštumjaku ogenj v dimniku. Vsled vetra in suše se je v kratkem vžgalo 7 poslopij. Več gorečih poslopij so požarne brambe še rešile. Delavska hiša, v kateri je stanovalo 21 družin, je pogorela do tal kakor tudi poslopja Janežiča. Nekateri delavci so izgubili v ognju vse premoženje, pa tudi 7 svinj je zgorelo, dočim se je dala ostala živina rešiti. Pri gašenju je sodelovalo 10 požarnih bramb. V nedeljo ob 10. zjutraj je bila šele vsaka daljna nevarnost odstranjena.

Podjubelj. Zadnji čas se od nemškonacionalne strani pogosto širijo lažnjive vesti, da slovenski odborniki glasujejo v občini za razne nepotrebne subvencije in da se s tem povečajo izdatke občine in obč. doklade. In res se najdejo ljudje, ki verjamejo, da napravijo vse davke le Slovenci. Kako pa stoji stvar v resnici? Zasedovali smo potek zadnje obč. seje. Že par dni poprej so nemškutarji agitirali, naj se ne dovoli nobenemu društvu podpora. Pri seji je prvi povzel besedo nemšk. nac. Sigott, da moramo šparati ter le v najpotrebnejših slučajih kaj dati. In glej, ravno nemškonacionalci so bili tisti, ki so glasovali in predlagali, da se dajo večje podpore za prepotrebne stvari kakor n. pr. Südmarko, Khevenhüllerje, Lehr- amtszöglinge itd. Pa saj vas poznamo! Šparat, šparat, a za nemškutarijo pa le dajat, četudi se mora delati dolg!

Št. Vid v Podjuni. (Razno.) Precej prezidav in novih zgradb je bilo izvršenih v zadnjih letih v naši občini in nekaj jih je še v delu. Posestniki pa menda pozabljajo na ugodnosti, ki jih jim nudi deželni zakon od 22. oktobra 1926. Ta zakon dovoljuje 20letno oprostitev hišnega davka in občinske doklade za nove stavbe (hišni davek se plačuje le za stanovanjske prostore), prizidave, prezidave itd. Namen mu je, pospeševati zidanje. Vendar velja zakon le za

stavbe, ki so se pričele zidati po 21. juniju 1922 in ki bodo izgotovljene do 31. decembra 1929. Prošnjo je nasloviti na deželno davkarijo, in sicer 60 dni po dogotovitvi in priložiti je treba oblastveno stavbeno dovoljenje, stavbni načrt, uporabno dovoljenje, potrdilo o dnevu dogotovitve, potrdilo o dnevu pričetka uporabe in topografski opis. Opozorjamo na to posestnike, ki so nanovo pozidali ali pridobili potom pre- ali prizidave nove stanovanjske prostore, ki so podvrženi davku. — Streljanje s topiči in kresovi na predvečer sv. Cirila in Metoda so pokazali, da še častimo naša blagovestnika, ki sta prižgala med Slovani luč sv. vere v domačem jeziku. — Pri žetvi rži se je pokazalo, da je zelo redka in je dala malo snopja. Predvsem jo je zredčilo jesensko deževje.

Celovec. (Razno.) Upokojeni so bili šolski ravnatelj: Rudolf Jaklič v Borovljah in Jakob Kofler v Št. Jakobu ob cesti; stalno nameščeni: Ignac Milonik na Brdu, Viktor Gatti v Št. Janžu, Fric Fleiss v Št. Lipšu pri Ženeku; nadučiteljem imenovani: Eduard Tuš v Vetrinju, Valter Kristof na Gozdanjah; učiteljicam: Johana Virbnik v Vetrinju. — Hitlerjevci v Področici so potom lepakov vabili ljudi na slavnost, na kateri bi se kegljalo za dobitke. Na lepake so napisali ti hakenkreuzlerji slovenskega pokolenja „Pestkegelscheiben“ (Pest = kuga). A. Wille pripominja: Tudi ta razglas je izzval, kakor vsi drugi, veliko veselost in Slovenci se morajo iz tega učiti, kakor izgleda pravopis hakenkreuzlerjev. — Med Celovcem in Pričico bo otvorjen 16. t. m. avtopromet. Avto bo stal 10 g za km: do jezera 40 g, do Krive vrbe 80 g, do Pričice 1,20 in do Poreč še 30 g več. — Koroški deželni zbor se jutri sestane na kratko zasedanje. Obravnavala se bo sprememba zakona o šolskem nadzorstvu in predlogi stavbnega odbora glede cest. — Po občinskem volilnem redu se vršijo volitve vsako četrto leto. Imeli bomo tedaj začetkom leta 1928 občinske volitve. — Zvezni predsednik je podelil inž. Karlu Metnitzu v Pliberku naslov gospodarskega svetnika.

Globasnica. (Razno.) Dne 5. junija ob 5. uri zjutraj je strela udarila v Zlokarjevo lipo v Štebnu, ki jo je le malo poškodovala, a zračni pritisk je bil tako silen, da je popokala okrog 40 šip, in sicer še pri kmetu, ki je blizu 100 korakov oddaljen od lipe. — Na praznik sv. Petra in Pavla smo ob veliki udeležbi pokopali dvajsetletno cvetko, pd. Fračkovo Micko; nit življenja ji je pretrgala kruta jetika. — Dne 1. julija opoldne je izbruhnil ogenj pri Tratniku na Čepičah. Upepelil je popolnoma gospodarsko poslopje, oprava in živina se je rešila; vzrok je bil ta, ker je bil dimnik slabo napravljen. — Zabav smo imeli pretekli čas mnogoma. Nemcem je priredila tukajšnja nemška požarna bramba dve kratki igri (burki), nato se je vršil ples, med plesom pa so se imenitno prepirali voditelji med seboj, kar se pri njih pogosto dogaja. Slovenci pa smo imeli priliko opazovati dozdej neznanu, a lepo igro: „Za pravdo in srce“. Zdelo se nam je, da smo res med nekdanjimi vitezi, opazovali in zasledovali smo igro pazno in mnogi so bili solznih oči. Občinstvo je izrazilo splošno pohvalo igralcem, ki so tako težko igro tako dobro izpeljali. Med odmori pa je prepeval pred kratkem rojeni pevski odsek lepe pesmi in upati je, da se bo v kratkem mogočno razvil in bo lahko tekmoval z drugimi. — Na predvečer naših blagovestnikov sv. Cirila in Metoda smo imeli priliko slišati pokanje topičev in za našo vas lepo število kresov; tudi Peca je bila okrašena s par kresovi, le žal, da je nekdo dan poprej sežgal precejšnjo število že napravljenih kresov. Poznamo tega ptiča po perju. — Sedaj še o stanju letine. Sadja ne bo, ker ga je uničila slana; rži obetajo biti dobre, le žal, da so nekatere silno redke; drugo žito kaže na splošno dobro, če ne pride s kako nevihto toča, ki lahko vse to uniči. Slabo kaže letos pesa, posebno pa koleraba.

Slov. Plajberk. (Razno.) Po dolgi in mučni bolezni na vodenici so nam preminuli povsod priljubljeni oče Jožef Lausegger, stari Bunder, ki so bili vsem današnjim gospodarjem v svoji marljivosti in vstrajnosti, posebno pa v treznosti za vzgled, bili so svoji hiši dober gospodar, svojim otrokom pa dober oče, kakor tudi mož starega značaja. Da so bili pri vseh priljubljeni, je pokazala mnogoštevilna udeležba

pri pogrebu dne 30. IV. t. l. Ob tej priliki jim je zapel domači moški zbor žalostinko „Blagor mu, ki se spočije...“ — V preteklem mesecu smo spet spremili k zadnjemu počitku 74 let staro Magd. Kropivnik, in 81 let starega Gregorja Ogris, pd. Križnika; oba sta bila zavedna Slovenca. P. v m.! — Tomaž Lausegger, pd. Bundrov, se je naveličal samskega stanu in si poiskal družico Nežijo Malle, ki jo je našel v družini Jakobove hiše v Selah in jo pripeljal na binkoštni pondeljek v cerkev sv. Erharda; ondi sta si obljubila večno zvestobo. Da smo pa to potrdili, je sledilo veselo ženitovanje pri Breznikarju, ob kateri priliki nas je obiskalo tudi mnogo bratov Selanov. Pripomniti moramo, da se res ni mogla uresničiti naša pesem, ki se glasi:

Sem pa hodov po Selah,
po tuih deželah,
pa ni bivo tače!
da h' biva zame.

Komaj smo se malo oddahnili, pa zopet zagrmijo topiči! Stare mamke so se kar spogledovale. Govoriti itak niso več utegnile. In spet je pripeljal pred poročni oltar Gregor Kvančnik, mladi Oret svojo izvoljenko Barbijo Wieser, pd. Šošelnovo. Temu je sledil ples, ki je pri nas tako priljubljen. — Letina se nam kaže dosedaj precej dobro, tudi čebelice se bodo obnesle, tujih čebel na paši je pri nas v izobilju. — Letoviščarji nas prav pogosto obiskujejo, ker se pri nas nahajajo lepe razgledne točke, ki so tudi posute z lepimi cvetlicami.

Slov. Plajberk. (Razno.) Ker že dalj časa ni bilo nobenega dopisa od nas, si gotovi ljudje domišljajo, da so našo stranko popolnoma ugnali. Uspeh, ki ga je dosegla Einheitslista, nas nikakor ni spravil iz ravnotežja. Naši volivci, ki so tokrat ostali doma, bodo drugič bolj previdni in tudi od te strani ne bodo več vsega verjeli. — Leta 1908 smo našo župno cerkev znotraj in zunaj popolnoma prenovili in pokrili z eternitom. Ker pa takrat še ni bilo skušnje, kako se naj krije, je bila slabo krita in je streha propuščala. Morali smo jo letos prekriti, sicer z ravno istim materialom nanovo in upamo, da bo zdaj držala, kar je stalo precej milijonov. Zgražajo pa se ljudje nad tem, ker se je to delo vršilo tudi na praznik presv. Rešnjega Telesa. Če se delo tako drago in pošteno, s težko prisluženim denarjem plača, bi se pač lahko oddalo delo mojstru, ki se na cerkvene zapovedi nekoliko ozira ter ne skrini tako visokega praznika ljudem v pohujšanje. — Kača je pičila na praznik sv. Petra in Pavla šolarja Hanzija Waldhauserja, pd. Zg. Uranjšnjakovega, nedaleč od hiše, a ker ni bilo pri rokah zdravniške pomoči, je v par urah umrl. Žalostnim staršem naše sožalje!

Skočidol—Ljubljana. (Na grobu Gabronovem.) Velik rodoljub in velik trpin tudi za naroda čast in bodočnost, znan in poznan širom koroške Slovenije in preko njenih mej! Dolgoletni župnik skočidolski, slavni romar višarski, skrbni oče dijakov! Kakor že javljeno, nismo vedeli, da je umrl. Zato nas tudi nobenega od tod ni bilo 1. majnika t. l. pri njegovem pogrebu. Zastopal nas je Skočidolčan, ljubljenec rajnega, g. pisatelj Rado Špicar. A vedeti smo hoteli, kam so ga položili našega bivšega župnika Antona Gabrona, ki svoje Koroške, dasi Štajerc po rodu, tudi na bolniški postelji ni mogel zabiti. Prilikom let. ljubljanskega velesojma smo zato nekateri Korošci posetili i Gabronov grob. Na dan sv. Cirila in Metoda, katerima v čast so na rajnika prizadevanje in drugih vnetih narodnjakov skrb netili svoj čas i tu kresove, smo spremljani po g. Jaki Špicarju obiskali župniki skočidolski, gozdanjski in rožeški (Ulbing, Kuchler, Dobernik) blagopokojnika zadnje dveletno bivališče pri sestrah križarkah v Mali loki severno Ljubljane. 6. julija nato smo opravivši za njegov večni mir v ljubljanski stolnici sv. mašo pohiteli družba 5 duhovnikov ter 6 lajkov na zamrlega gomilo na ljubljanskem pokopališču. Poleg že zgoraj imenovanih so še bili gg.: naš neumorno delavni koroški rojak univerzitetni profesor dr. Gregorij Rožman, Kristo Koschier, župnik pečniški, Korošcem nepozabljivi dr. Rožič, ki nas je vodil, J. Vospernik iz Podravelj, J. Schaller iz Št. Ilja, M. Schleicher iz Loge vaši ter en častitljiv mož iz Hodiš. Z veliko vnemo, ginjenostjo in veseljem nas je spremila na grob tudi rojakinja

skočidolska gospa Angela Milavčeva, rojena Schwarz, žena veletržca v Ljubljani. Namenjenih nas je bilo pet, bilo nas je pa potem ednajst. Nad nami je vroče sijalo svetlo solnce, na grob smo prižgali bele sveče, vsadili med rože-nagrobnice stocvetlični šopek belo-modro-rdečih nageljnov, opravili tiho latinsko-slovensko obgrobno pobožnost ter na ta način plemenitemu rajniku izkazali zadnjo zemeljsko čast: in to v dneh slovanskih blagovestnikov, katerih podoba so v onih burnih časih po vojni v stanovanju Gabronovem v skočidolskem župnišču razpehale in razrezale zlobne roke. Bodí to v delno zadoščenje velikima vzornikoma pokojnikovima! — Ne počivaš sam tam na lepem cipres polnem ljubljanskem mirodvoru, ne sam Skočidolčan. Ne daleč od Tebe počivajo kosti rojaka podraveljskega Antona Sporna, žel. sprevodnika v Ljubljani, ki je leta 1925 tam umrl nagle smrti in katerega grob smo zato potem tudi posetili. — Spijta mirno v sredi med tisočerimi drugimi! — In tako spijo smrtno spanje naši borci iz slavnih minulih dni: gosp. Einspieler na vzhodu, V. Limpl na severu, I. Spitzer na jugozahodu ter Ant. Gabron in Peter Serajnik v srcu Slovenije. Večnaja Vam pamjat!

ŽENSKI VESTNIK

Materni dan.

Najdražja oseba na svetu nam je mati. Le k materi hiti otrok ob vsaki sili. Če je bolan, prečuje mama cele noči ob njegovi postelji. Le ona najde pravo zdravilo za vse njegove rane. Mati je bila naša prva učiteljica. O, kako nežno nas je učila govoriti in moliti — govoriti in moliti v materinem jeziku. Krasna dota, ki jo sprejme vsaki tudi najubožnejši otrok od svoje mame. Če bi bila mati še tako uboga, da bi bivala v raztrgani bajti, otrok bi je ne zamenjal s kraljico.

On hoče le pri materi biti, hoče jo ubogati in spoštovati.

V Ameriki se je najprej vpeljal in udomačil Materni dan. Tudi v Avstriji ga praznujejo 8. maja jako slovesno. Ker povsod ni mogoče 8. maja to slovesnost izvršiti, se bo pa praznoval Materni dan še letos pri prvi priložnosti. V več krajih se že učijo dekleta primerne igre za ta dan. Pravočasno naj se slavnost vedno naznani v „Koroškem Slovencu“, da je potem udeležba tem častnejša. Matere, me pa bode mo pravi angeli varhi svoji družini in vsaki osebi, ki z nami občuje.

Rožmarin.

V zbirki pesmi Nageljni — Ivan Ocvirk, je pesem Rožmarin. Samo ena kitica je natisnjena. Drugo kitico so zložili veleč. kanonik Ivan Žel. Ker 2. kitica še ni tiskana, zato jo napišem v spomin.

Naj sledita tukaj obe kitici. Pesem se igra kakor valček.

Tam na vrtni gredi raste rožmarin.
Pridi ob slovesu, dam ti ga v spomin.
Deni na srce ga, čuvaj ga skrbno,
morda kdaj ob njem ti rosno bo oko.
Rožmarin povene, ž njim spomin bo vzet.
Tudi ti boš nosil v srcu veli cvet.

Ko odhajaš v daljni in neznani svet,
naj povsod te spremlja rožmarinov cvet.
Vzbujaj naj spomine polne nežnosti,
sreče in radosti, zlatih, mladih dni.
Vedno drag ti bodi cvet podan v spomin,
le zato utrgan — bil je rožmarin!

Pesem je velekrasna in primerna, da se zapoje ob slovesu. Negujmo z vso ljubeznijo nagelj, rožmarin in roženkravt, da podarimo od teh treh duhtečih narodnih rož krasen šopek odhajajočemu dobrotniku ali pa pri slovesu dobrotnici v spomin.

V nobeni hiši naj ne manjkajo te 3 duhteče rože: nagelj, rožmarin in roženkravt. Torej le hitro po vršičke, kdor jih še nima, in v gredo jih vsadite. V jeseni pa presadite cvetko v lonec.

Ko so bivali okrog 77 let stara, vzorna mati Ruprechtova še v Gospa sveti, tedaj je oko romarja dolgo in dolgo občudovalo krasno negovane cvetlice, ki so jih vzgojili in posta-

vili mati Ruprechtova na oltar. — V nebesnem znamenju device presajajo mati cvetlice in vsajajo vršičke. Če se v cvetni nedelji rože presadijo, vršički vsadijo, tedaj cvetke jako rade cvetijo. K cvetni nedelji vršičke na vrtno gredo še ne smemo vsaditi, ker je še premrzlo.

Pri pranganju so bila dekleta, ko se je nosila še narodna noša, oblečena v belo narodno nošo. Svež venec, navadno iz rožmarina, okrašen z nageljinom ali pa drugo lepo cvetko je ovijal glavo dekletu. Še zdaj je navada, če umrje dekle kot lilija nedolžna, da ji ovijejo okrog glave venec iz rožmarina in nageljna. Jako priljubljena je narodna pesem rožmarin: „Rasti, rasti rožmarin“ itd. Pesem je v Aljaževi pesmarici, v prvem zvezku, stran 180.

Vsem ženskam pošlje šopek nageljna, rožmarina in roženkravta z iskrenimi pozdravi mati.

GOSPODARSKI VESTNIK

Napačna socijalna politika.

V nekem nizozemskem mestu stoji mestna hiša iz stare dobe še, kateri je gospodar dal na pročelje postaviti moža, držečega v roci prazno mošnjo. Ljudje so gospodarja povpraševali: kaj pa ta figura pomeni? Gospodar odgovori: ta figura naj pove ljudem, ki bojo kritikovali mojo hišo, da je zahtevati lahko, samo plačevati je težko, kedar je mošnja prazna. Le-to resnico so tiste politične stranke pozabile, ki hočejo naše ljudstvo nasičevati z samimi socijalnimi postavami, ki ustvarjajo naredbe — lepe, prelepe, samo plačati jih ne moremo.

V siromašni Avstriji znašajo zdaj socijalna bremena 31,5% vsega zaslužka, brez starostnega zavarovanja, v Češki znaša to breme s starostnim zavarovanjem vred le 21% zaslužka, v veliko bogatejši Nemčiji samo 12% zaslužka.

Le-ti 31% socijalnega bremena znašajo veliko več, nego bi bilo treba plačevati vsem brezdelnim plače, ko bi delali vsi. Če znašajo plače delavcev navadno 30%, vseh produkcijskih stroškov, ena tretjina pa je socijalnih bremen, je to 10% produkcijskih stroškov; to se pravi: marsikatera tovarna, ki bi mogla v Nemčiji delati še s primernim dobičkom in dati zaslužka tisočerim delavcem, mora pri nas kar zapreti in ljudi odsloviti.

Tako je jasno, da socijalna bremena, ako postanejo previsoka, ubijajo gospodarstvo ter jemljejo ljudem zaslužek. Produkciji se sme nalagati samo toliko socijalnih bremen, kolikor jih zmore, kakor konju ne smem nalagati v breg čez lastno njegovo težo.

Vlada čuti, da se država pogreza, ko raste naprej število ljudi, ki ali res nimajo več dela, ali pa ga ne marajo, ali ne morejo, ker so nekatere naših postav naravnost na to napeljana, da delo onemogočijo. Leto pogrezanje v prepad misli vlada ustaviti z udobnostmi, ki bi se dovolile podjetnikom, kateri vpostavijo več ljudi; ali pa bo konj vlekel, če mu daš pest ovsa, ko je pa voz pretežak? Izkoriščati hoče domača tla — ko pa mora kmet hlapce sploh odslavljati, ker jih plačati ne more? Pospeševati hoče notranjo kolonizacijo — zgrajanje delavskih domov — a kje se bo za to vzela denar? In kako bomo gradili, ko je vsaka zgradba ravno radi novih bremen zopet za 30% predraga?

Menda je vse vkup na napačni poti, spoznati moramo, da je boljše nekaj zaslužiti kakor nič, pred ta — nekaj pa so se postavile naše takozvane socijalne postavbe. Težko je reči, kako pridemo preko njih do pametnega dela in jela.

Železna Kapla. (Gospodarski shod.) Po pozdravnem govoru načelnika kmetijske podružnice na shodu dne 26. junija je obširno poročal na podlagi izdane brošurice referent za davčna vprašanja pri deželnem kulturnem svetu g. inž. Liebscher. Orisal je v izčrpnem govoru položaj kmeta z ozirom na datatve v obliki davkov in podal jasno sliko, kako se računajo različni davki in od koga se pobirajo. Razpravljalo se je o davkih gotovo tako temeljito, da se bo v bodoče vsak kmet lahko

Schichtovo

terpentinovo - milo

s svojimi 7 odlikami

4. odlika: Slike iz pravljic za izrezati.

Zavitek tega mila sestoji iz lepih slik za otroke, katere se izrežejo in sestavljajo. Ko perete se otroci zabavajo.

1. Terpentin v milu.
2. Velik in priročen kos.
3. Prijeten duh.
4. Slike iz pravljic za izrezati.
5. Milo je v zavitku.
6. Svetla barva.
7. Schichtova pošta zastoj.

86

sam prepričal, ako mu je davkarja predpisala pravilno davek. Seveda je potrebno, da zna kmet vsaj toliko računati, da si zna na podlagi tabel pomagati. Ako čuti, da ima preveč plačati, se naj vložijo rekurz, ki ga izdela kmet sam ali naj naprosi za to delo deželni kulturni svet, ki to brezplačno izvrši. Pri predavanju je bil tudi gozdarski svetnik g. Nemic, ki je razložil svoje stališče glede pritožb, da se gozdne postave strogo izvršujejo. Povdarjal je, da zahteva gospodarski položaj kmeta samega kakor tudi splošno gospodarstvo, da se gozd varuje. Z ozirom na poplavo, ki se je bila lanskega leta, pa so izdale oblasti stroge odredbe glede ležišč lesa in zaukazale, da ne sme ležati les v taki bližini vode, da bi v slučaju poplave mogla biti ogrožena okolica. Ker razširja tuje časopisje popolnoma neutemeljno govorico, da je vzrok poplav preveliko sekanje lesa, gledajo oblasti v resnici bolj na to, da se sekanje vrši samo tedaj, ako se dobi za to dovoljenje. Mogoče je to malo strogo, da se mora za vsako sekanje iznad četrta hektarja že dobiti dovoljenje, ali ljudstvo samo se mora upreti razširjeni vesti, da se gozd pokončava. Načrt novega zakona, na katerem se dela, predvideva, da bo sekanje za $\frac{1}{2}$ ha prosto. Pristojbine za inšpekcije in kazni pa so določene po tarifi, in kazni ne diktira izvršilni organ (gozdar), ampak politična oblast. Ravno uradnik, in se radi tega ne more ozirati na pozakon pa je ono orodje, ki se ga mora držati samezne želje glede nižjih odmer kazni ali celo opustitvi. Razvila se je živahna debata zlasti radi tega, ker se ne ozira ne davčna oblast in ne gozdarska postava na lego krajev in se plačuje za vse kraje po istem ključu, ali je sedaj posestvo v nižavi, pri železnici ali pa v kraju, ki je prometu nedostopen. Za gozd, ki je v višavi do 1500 m, torej že skoro na meji lesa, se zahteva ravno tako pogozditev, kakor v krajih v nižavi. Ne pomisli se pa, da v taki višini gozd ne uspeva in da nima nobene vrednosti ali vsaj ne take, da bi se umetno nasajevanje izplačalo. Kmeta se pa silijo v to, da vsaj v toku 3—5 let pogozdi frato, ki jo je sekal, akoravno bi izkupil iz planine, ki je potrebna za živinorejo, večji izkupiček. V višavah se les ne more tako izrabljati, da bi se mogel letno sekati in bi se iz izkupička kril pomanjkljaj v gospodarstvu, ker za majhne količine ni nobenega kupca. Torej si mora kmet pomagati na ta način, da redi živino, katero vsaj letno ali vsako drugo leto proda, in za živinorejo pa potrebuje pašnike. Sam paragraf, na katerega se opira oblast, radi tega ni pravičen, ker se ne ozira na gospodarsko možnost obstoja. Kmet seka les iz potrebe, a ne iz zapravljalivosti, in le tedaj ako se omilijo davki, bo mogel varčevati tudi z lesom. Ozirati pa se mora zlasti v naših krajih na to, da nimamo izven živine in lesa ničesar prodati, a vsled slabih prometnih sredstev tudi to ne uspeva. Že iz dejstva, da je veliko eksekucij v teh krajih, se razvidi slabi gospodarski položaj in ljudem se more radi tega po-

magati. Pomaga se pa ne na ta način, da se zakoni strogo izvršujejo, ampak da se gleda na gospodarsko korist, ki bi ga zakon moral izvesti. Želja ljudstva kot volja gospodarjev bi se morala že prej pri določitvi zakona upoštevati. Gozdarski svetnik je sicer naglašal, da se dobi dovoljenje za pašnike, vendar samo tedaj, ako se za pašnik tudi nekaj stori. Pravilno, ali kdo bo nosil visoke stroške za vzdrževanje pašnikov, ob znanem pomanjkanju delovnih sil in denarja? Najcenejše, akoravno ne najboljše, pač vlada narava sama, a ta ni zadostni razlog, da se paragraf omili. Planinski inšpektorat pa molči. Resolucija, ki se je sklenila, je z ozirom na slab položaj tudi zahtevala, da se z eksekucijami počaka do jeseni, glede davkov pa postavi najnižja mera, ker v resnici ni v goratih, od vsakega prometa odtrganih krajev toliko dohodkov, da bi mogel kmet človeku dostojno živeti. Les mora priti vsaj do grabnov in ako se sedaj prestrogo kaznujejo lesni trgovci radi nepravilnega ležišča, je potem naravno, da to kazen odvalijo na prodajalkmeta. Že sedaj pa so tukaj najnižje cene.

Tržne cene. Velikovec, 6. VII. Kupčija srednja. Cene: konji 700 S, biki 1,20—1,30, pitani voli 1,40—1,50, vprežni voli 1,10—1,30, krave 0,80—1,20, teleta 1,80, plemenski prašiči 2—2,20, ovce 0,60, koze 0,30—0,50 S za kg žive teže. Jajce 10—18 g, sirovo maslo 3,20—4,80 S, perutnina 2,50—4 S. Žito: pšenica 39—42, oves 34, ječmen 31, ajda 44—47, letošnji krompir 40 g za kilogram.

Borza. Dunaj, 11. jul. 1927. Dinar 0,1246, nemška marka 1,6804, funt šterling 34,43, lira 0,3856, dolar 7,0905, franc. frank 0,2775, čsl. krona 0,21, švic. frank 1,3645 šilingov.

RAZNE VESTI

Drobne vesti. Silna vročina preteklega tedna je zahtevala v Ameriki številne človeške žrtve. Po nekaterih krajih grozi suša. — Graški igralci nameravajo igrati v Mariboru. Slovenska javnost pravi k temu: Graškim igralcem dovolimo igrati v Mariboru tolikokrat, kolikokrat se dovoli našim igralcem nastopiti na Koroškem. — V Mariboru je bil odkrit spomenik na Koroškem padlim junakom nekdanjega mariborskega pešpolka. Med njimi je bil tudi koroški Slovenec podporučnik Ulrich Malič. — Dr. Korošec se je na zboru SLS zaupnikov spomnil tudi zatiranih Jugoslovenov v Italiji. — Dr. Korošec je nosilec liste v vseh volivnih okrožjih Slovenije za narodno skupščino. — Našemu rodoljubu, župniku Antonu Gabronu, postavi „Slovenska Straža“ na pokopališču pri Sv. Križu v Ljubljani nagrobni spomenik. — Italijanska cenzura v Julijski Krajini zapleni skoro vsak teden kak slovenski tednik. Na ta način misli uničiti slovenski tisk. — „Neuer Börsen Courier“ zelo hvali jugoslovansko upravo in pravi, da se Nemcem v Jugoslaviji prav dobro godi. Kar pa jim še manjka, bodo dosegli nemški poslanci, ki so v vladni stranki.

— V Franciji je v prvem četrtletju 1927 preseglo število smrtnih slučajev število porodov za 52.252. — Ročna harmonika (mehe) obhaja te dni 100letni jubilej. Iznašel jo je Francoz Beuffet. — Justični uradniki zahtevajo višje pristojbine za nadure in bodo stavkali, ako se jim ne ugodijo. — Te dni zboruje kongres nemških manjšin v Rigi, ki se bavi s položajem vseh nemških manjšin. — Na avstrijsko ozemlje prihajajo italijanski vojaški begunci vsled slabega ravnanja z njimi. — Vsa nemška telovadna in športna društva imajo skupno okrog 8 milijonov članov. — 2. julija je bilo na Koroškem 1820 podpirlanih brezposelnih. — Po poročilih iz Grčije vlada tam huda vročina, ki se stopnjuje do 59 stopinj C. — V Parizu, Odesi in Aaradu so bila uničujoča neurja. — Posestnik v okolici Dunaja je ubil psa in mora s sinom 3 mesece v zapor, gospa Grosavescu je na Dunaju ustrelila svojega moža, znamenitega opernega pevca, pa je bila oproščena. — Avstrija ima izmed vseh evropskih držav največ nezakonskih otrok. Prednjači pa v tem oziru Koroška s 39 odstotki. — V ozemlju ob češkoslovaški meji so našli 16.000 inozemskih poslov in le 9000 avstrijskih. To kaže, da gredo Avstrijci raje v tovarne ali pa se poslužujejo brezposelne podpore nego na deželo. — V Ljubljani se vršijo 2. oktobra občinske volitve.

Psica doji prašička. Pri posestniku Blažu Petriču, pd. Hofnjaku v Pinji vasi pri Škofičah je izkolila psica 6 mladičev; od teh so pet odstranili, da hrani samo enega. Posestnik je dobil v dar 2 prašička, eden je poginil, ostalega pa doji psica bolj v skrbi kot psička.

G. Gröblacher, Deščice. Dopisnika nikakor ne moremo imenovati. Pač pa radevolje potrjujemo, da vi niste avtor dopisa v 26. številki.

Nove naročnike, ki naročijo naš list med četrtletjem, opozarjamo, da damo list za 1 S četrtletno le tedaj, ako se naroči v začetku četrtletja. Med četrtletjem pa mora dati novi naročnik za vsako številko posebej do prihodnjega četrtletja po 10 grošev. Z naročilom med četrtletjem ima tudi uprava več troškov. — Prosimo vse zamudnike, ki dobe opomin v obliki izpolnjene položnice, da zaostanke takoj vplačajo, da se dopošiljanje lista ne prekine. Opomini gredo na stroške zamudnikov. Najbolje je plačevati redno četrtletno, ko se 1 S še niti pozna ne. Kdor pa ne namerava obdržati lista, naj bo vsaj toliko pošten, da odkloni sprejemanje v škodo cele slovenske manjšine. Novi naročniki, katerim se je list prej kedaj vsled zaostanka, ustavil, morajo poravnati seveda tudi stari dolg.

Na prodaj ⁹⁰ je v Skočidolu mala kajža s skupno streho s skednjem in hlevom. Ima spodaj in zgoraj po 2 sobi, hram, shrambo, kuhinjo, studenec, zeliščnik, 2 sadovnjaka ter 7 merc polja. — Cena po dogovoru, **Urban Heber, posestnik, Dole, P. Förderlach**